

af en saadan Beskaffenhed, at han undsaa sig ved at karakterisere den og give den Navn. Han var maaske bange for at komme i Kollision med Formanden, og for saa vidt han vilde bruge de Udtryk, som ere anvendte i Højrepressen om Flertallets Optræden her, vilde han sikkert ogsaa have gjort det. Det er det, der giver mig Anledning til at dvæle lidt ved Marinens Historie i de sidste 5 Aar. Jeg tror, at naar vi se paa denne Historie, skal det fra alle Sider erkendes, ogsaa fra Højres Side, at dette Tings Flertal har stillet sig paa et Standpunkt, som det er i Stand til at forsvare.

Der blev i Samlingen 1895—96 nedsat et Udvalg, som gjorde et indgaaende Arbejde, der endte med en foreløbig Betænkning, indeholdende en Række Henstillinger vedrørende Søværnets Ordning. Det er muligt, at disse Henstillinger ikke alle ere lige lodige, men jeg tør dog sige, at den foreløbige Betænkning bærer Vidne om virkelig Interesse for denne Sag og Villighed til at forhandle om den. Udvalget slutter sin foreløbige Betænkning med følgende almindelige Udtalelse — og det er altsaa det samlede Udvalg, Venstre, Højre, moderate og Socialdemokrater, der udtale det —: „Udvalget imødeser derfor Udarbejdelsen af et nyt og tilfredsstillende Lovforslag, bygget paa en *indgaaende* kritisk Undersøgelse af de mangeartede, under Søværnet hørende Institutioner og disses praktiske og økonomiske Samarbejde. — Udvalget er enig i at antage, at en Revision af de gældende Bestemmelser angaaende Søværnets Ordning næppe for Tiden vil have Udsigt til at blive gennemført, medmindre den i finansiel Henseende er beregnet saaledes, at Udgifterne ikke overstige de nuværende; en større Del af Udvalgets Medlemmer formener endog, at der bør tilstræbes væsentlige Beparelser.“ Hele Udvalget udtaler altsaa her, at Vejen frem her i denne Sag er, at der udarbejdes et Forslag, der holder sig inden for den finansielle Række, vi hidtil have haft; altsaa, denne almindelige Udtalelse knytter sig til en Række rent saglige Henstillinger. Jeg trøster mig til at henvise til dette Faktum som Bevis for, at der hos dette Tings Flertals Repræsentanter i dette Udvalg var baade Villighed og Interesse over for denne Sag.

Men hvad gjorde den daværende ærede Marineminister, som synes at være glad ved at blive mindet om disse Kendsgerninger, hvad gjorde Ministeren over for disse Henstillinger, som fremkom fra det

samlede Udvalg, baade Venstre og Højre, moderate og Socialdemokrater? Han svarede med at fremlægge sit gamle Forslag, som har været fremme Gang efter Gang, han fremlagde Aaret efter et Forslag, der i finansiel Henseende havde den Karakter, at det krævede 290,000 Kr. ud over; hvad der hidtil var ydet til Søværnet. Naar man nu husker paa, at det var det samlede Udvalg, der havde udtalt sig som anført, vil man vistnok erkende, at over for denne Holdning fra den daværende Ministers Side var det baade rimeligt og rigtigt, at Tinget ikke i den følgende Samling gav sig i Lag med noget indgaaende Arbejde paa Sagen. Man indskrænkede sig til ved Samlingens Slutning at afgive en Erklæring, hvori der mindedes om de Udtalelser og Henstillinger, der vare gjorte i den foreløbige Betænkning i forrige Samling. Og det var atter det samlede Udvalg, der optraadte og mindede Ministeren om, at der var Villighed til at forhandle, men at man havde en Betingelse at stille, som den ærede Minister maatte tage Hensyn til.

Men Ministeren blev ved sit og tog ikke det mindste Hensyn til denne for anden Gang fremkomne enstemmige Henstilling fra Folketingsudvalgets Side og forelagde saa i 1897—98 sit gamle Forslag igen, kun i ringe Grad ændret. Udvalget skrev saa under 11te December 1897 til den daværende Marineminister saaledes: „Udvalget, der behandler Lovforslaget om Søværnets Ordning og om Lønningsbestemmelser for Søværnet, tillader sig herved at forespørge Deres Ekscellence, hvorvidt De maatte se Dem i Stand til for Udvalget at fremsætte Ændringer dels med Hensyn til disse Lovforslag, dels eventuelt med Hensyn til Finanslovforslaget, der kunne imødekomme den Anskuelse angaaende det finansielle Hovedresultat, som, efter hvad der er fremkommet gennem tidligere i Sagen afgivne Udvalgsbetænkninger, er en Betingelse for, at i alt Fald Flertallet kan gaa med til en ny Lovordning paa dette Omraade. — For saa vidt Deres Ekscellence maatte ønske at fremsætte saadanne Forslag gennem mundtlig Forhandling med Udvalget, forventes nærmere Meddelelse herom“. Og den 11te Februar 1898 afsendtes en anden Skrivelse angaaende visse Detailler. Det skal jeg ikke trætte Tinget med at oplæse, jeg skal for denne Skrivelses Vedkommende henvise til Tidendens Tillæg B. Sp. 1725—26. Det var altsaa fremdeles et Udtryk for, at Folketingets Udvalg angaaende Søværnets Ordning ønskede at træde i virkelig Forhandlings-